

IMPACTUL TRECERII DINCOLO DE PERDEA

Decembrie 2018

Slăvit să fie Domnul! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mă bucur să vă văd în seara aceasta.

În timp ce stăm în picioare, aş vrea să mergem direct la Cuvânt. Să luăm Bibliile și să deschidem la **Cartea Evreilor, capitolul 6**, de unde vom citi începând de la versetul 17:

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ,

pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,

pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și

**neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru
Templului,**

unde

**Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut
„Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.**

(v.
17-20).

În

seara aceasta aş vrea să vorbesc despre „**Impactul
trecerii dincolo de perdea**”,

iar mai întâi voi aşeza o mică temelie, folosindu-mă de o serie
de citate.

În

mesajul „**Dumnezeul
Atotputernic dezvelit înaintea noastră**”,
din anul 1964, citim:

„Astfel,

*puteţi vedea că Dumnezeu face chemarea la un Exod, să ieşim de
după perdeaua firească de carne care încearcă să imite, să se
alăture bisericii; nu metodişti, bapţişti, prezbitereni, ci
biserici Rusalistice. **Este
o problemă personală.**”*

Aceasta

aş vrea să subliniez astăzi: **Este
o problemă personală, eşti tu şi Dumnezeu.**

Să

nu aduceţi nimic altceva în ecuaţie.

Despre

aceasta aş vrea să vorbim astăzi când ne referim la necesitatea de a merge dincolo de perdea, deoarece ştim că profetul a venit, iar prin slujba sa, Dumnezeu a rupt perdelele tradiţiilor, pentru că de-a lungul epocilor bisericilor a existat o taină, iar acea taină a fost: „Cine este Dumnezeu?”

De-a

lungul timpului, în biserică au fost două grupuri, iar în timpul sfârşitului aceste două grupuri au fost expuse şi a apărut o confuzie: „Cum pot fi ei creştini? Ei cred aceleaşi lucruri şi Îl mărturisesc pe Hristos, dar cum au putut trăi aşa, cum a putut acest grup...?”

Adevărul

este că a existat o taină: Cine este Mireasa? Unde este Dumnezeu? Ce se petrece? A fost o taină, dar la sfârşitul timpului, El a rupt perdeaua şi ne-a arătat că tot timpul au existat două viţe, care au venit de-a lungul epocilor bisericilor amestecate împreună: viţa adevărată şi viţa falsă au venit împreună. El a rupt acea tradiţie şi ne-a spus să ieşim afară din spatele acelei perdele, a acelei tradiţii şi să intrăm dincolo de perdea, acolo unde se află Hristos, Cuvântul pentru ziua de azi.

Aşadar,

când ne referim la trecerea dincolo de perdea, ne referim la faptul că în Cortul Vechi Testamental, Slava Shekinah a lui Dumnezeu, Prezenţa lui Dumnezeu Se afla dincolo de perdeaua dinăuntru. În vremea aceea, nu-i era îngăduit nimănui să intre înăuntru pentru că Dumnezeu era un Dumnezeu Sfânt şi El trebuia să stea separat. Cu toate acestea, El dorea să fie printre poporul Său, în mijlocul naţiunii Sale alese, aşa că a creat o cale prin care putea locui printre ei şi totuşi să rămână Sfânt.

Astfel,

El a ridicat un Cort și a creat o apropiere, a ridicat o preoție care să aducă sânge într-o anumită zi, în Ziua Ispășirii. A existat o anumită rânduială care trebuia urmată de preoție, marele preot primind trecere el însuși înaintea Domnului. Apoi, el putea înjunghia capra și să aducă sângele ei înăuntru, dincolo de perdea unde stropia cu acel sânge pentru că Dumnezeu voia să locuiască cu poporul Său. Dar atunci exista o perdea despărțitoare. Însă când a venit Hristos, perdeaua aceea a fost ruptă de sus până jos când El a murit pe Calvar, deoarece El voia ca ei să vadă adevărata Ispășire; nu o locație fizică pe pământ, ci cea care era atârnată pe cruce.

El

a dorit ca ei să iasă afară din tradițiile evreilor din acea zi și să intre dincolo de perdea, în Hristos. Astăzi, noi vorbim despre „a merge dincolo de perdea”, dar nu este vorba despre o locație fizică la care să mergem. Nu există o locație fizică în care să mergem, ci noi mergem dincolo de Perdeaua Cuvântului unde avem părtășie cu Dumnezeu Însuși, în Prezența Dumnezeului celui Viu.

Fratele

Branham a spus în „**Dezvelirea lui Dumnezeu**”:

„Noi

ne-am întors, pentru că a existat un profet care nu ne-a adus două table de piatră.” Fratele

Branham îl compara pe profetul de la sfârșitul timpului, slujba sa, cu slujba lui Moise, dar nu

este vorba despre o întoarcere la două table de piatră, ci este o întoarcere la prezența vie a lui Dumnezeu.

Unde? Dincolo de piei, dincolo de Perdeaua Sa. Care Perdea? Perdeaua

Miresei Sale.

Este

o perdeă de carne, iar noi suntem chemați să mergem dincolo de perdeaua aceea, nu dincolo de perdeaua fraților și a surorilor voastre. Noi trebuie să recunoaștem unde Se află Prezența lui Dumnezeu și să intrăm în Hristos, iar El în noi, astfel încât să devenim parte din acea Perdeă.

Așadar,

noi dorim să trecem dincolo de Perdeă, Perdeaua fiind o Mireasă alcătuită din mai multe mădulare care-L învelește astăzi pe Hristos.

Cu toate că acesta este adevărul, este o problemă personală între fiecare dintre noi și Dumnezeu. Noi nu dăm cu toții mâinile și trecem dincolo împreună ca grup, ci este o intimitate personală cu Dumnezeu, trecem unul câte unul și ne unim cu Hristos într-o unire invizibilă. Nu o putem face ca familie, ca biserică, nici ca prieteni de-o viață, ci este câte un individ care trece dincolo de înțelegerea sa personală, dincolo de propria sa înțelegere și intră pe Tărâmul lui Hristos într-o unire invizibilă.

Aleluia!

„Este

o problemă personală.

Tu

trebuie să intri înăuntru, nu grupul tău, nu biserica ta, nu păstorul tău, ci tu ești cel care trebuie să intri înăuntru.”

Să

mergem în Cartea Faptelor de unde aș vrea să citim două versete.

Fapte

2.46-47:

*„Toți
împreună erau nelipsiți
de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și
luau hrana cu bucurie și
curăție
de inimă.”*

Aici
ni se vorbește despre creștinii din Ierusalim, despre evreii care
au fost convertiți la început.

*„Ei
lăudau pe Dumnezeu și
erau plăcuți
înaintea întregului norod. Și
Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau
mântuiți.”*

Cei
care erau adăugați la biserică nu erau cei care erau convinși să
între înăuntru, nu erau adăugate grupuri mari, ci „*Domnul
adăuga în fiecare zi la
numărul lor pe cei ce erau mântuiți.*”

Este
o problemă personală pentru Sămânța lui Dumnezeu rânduită mai
dinainte.

Apoi, dacă mergem în Fapte
13.47-48,

vedem același lucru și în cazul neamurilor. Aici îi avem pe Pavel
și Barnaba care au fost respinși de evrei.

„Căci

așa

ne-a poruncit Domnul: „Te-am

pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.””

Neamurile

se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul

Domnului. Și

toți

cei ce erau rânduiți

să capete viața

veșnică

au crezut.”

Noi

vedem că este Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte; nu este voia noastră, nu este propria noastră dorință, nu este cât de mult dorim noi să fie ceva adevărat, nu este cât de mult ne dorim ceva pentru noi înșine sau pentru altcineva, este Planul rânduit mai dinainte al lui Dumnezeu; Dumnezeu a rânduit ceva înainte de întemeierea lumii și El face o chemare zilnică a tuturor celor care sunt rânduiți pentru mântuire. Toți cei care au fost rânduiți la Viața veșnică, au crezut. Nimeni altcineva nu a crezut, ci doar cei care au fost rânduiți la Viața veșnică.

Așadar,

este o problemă personală.

În

mesajul „**Dezvelirea
lui Dumnezeu**”

din anul 1964, scrie:

„Oh, frate, soră, înțelegeți voi aceste lucruri? (Adunarea spune: „Amin!”). Priviți! Nu vedeți? A fost învelit de-a lungul acestor epoci potrivit cu ceea ce a spus Dumnezeu și va fi deschis în aceste zile din urmă. Cele șapte Pечеți vor fi rupte și totul va ieși la suprafață, tot ceea ce a avut loc de-a lungul timpului, așa că oamenii le au în vedere deplină. Ceasul Mesajului îngerului al șaptelea, toate tainele lui Dumnezeu vor fi făcute cunoscute prin acest Ilie, în acest ultim ceas; cum Hristos, Fiul lui Dumnezeu este scos afară din biserică Sa; cum este descoperit din nou ca Fiu al omului; cum va fi pusă biserică în rânduală și totul pentru ziua din urmă, nici un crez, nici o denotațiune, ci doar Cuvântul care trăiește în individ.”

Dacă

există ceva cu care vom pleca de aici astăzi este faptul că este o problemă personală a fiecărui om. În citatul acesta, fratele Branham spune: „... va fi deschis în aceste zile din urmă. Cele șapte Pечеți vor fi rupte și totul va ieși la suprafață, tot ceea ce a avut loc de-a lungul timpului, așa că oamenii le au în vedere deplină.”

Aici

ne regăsim exact în același loc ca atunci când a fost Isus pe pământ și a murit. Câți oameni au văzut aceasta? Câți oameni văd ceea ce s-a petrecut acum? Perdeaua a fost ruptă, iar noi avem totul în vedere deplină. Dar aproape nimeni nu o poate vedea. Este exact ceea ce s-a întâmplat și în timpul lui Isus, când El a

fost aici. Ei au văzut minuni, mulțimile au văzut vindecări, faima Sa a trecut peste granițe, ei au auzit despre slujba Sa, dar nu au știut ce era. Ei înțelegeau slujba, dar nu înțelegeau ce se petrecea, nu înțelegeau ceea ce se rupea, ceea ce se schimba, nu înțelegeau că urmau să fie scoși afară din tradițiile părinților lor, pe calea nouă și vie a harului. Ei nu înțelegeau toate aceste lucruri.

Tot

ceea ce au văzut ei a fost o slujbă minunată, dar câți au văzut când a fost ruptă perdeaua? Câți au putut vedea Scaunul îndurării atârnat pe cruce? Doar o mână de oameni. Același lucru a avut loc și astăzi. Perdeaua a fost ruptă pe deplin și în vedere totală, dar câți oameni o pot vedea?

Să

citim mai departe:

„Voi

lua unul și-l voi lăsa pe celălalt. Îl voi lua pe acesta și-l voi lăsa pe acela.” Vedeteți?”

Fratele

Branham a luat un verset care se aplica Răpirii și l-a aplicat la individul care pășește înăuntru și vine în această relație cu Isus Hristos. Este o problemă personală, este doar individul și Dumnezeu; voi care mergeți dincolo de perdeaua tradițiilor și intrați în Hristos, în unirea invizibilă. Și El a spus: *„Pe unul îl voi lua și pe altul îl voi lăsa.”*

Ce făcea el? A luat un verset al Răpirii și l-a legat de acest eveniment pentru că

Răpirea duhovnicească este legată de Răpirea firească. Aceasta este o înviere duhovnicească ce ne scoate din denomiționalismul mort, la Cuvântul viu pentru ziua de azi. Noi vedem că fratele Branham a legat aceasta de un verset al Răpirii, ceea ce cred că este uimitor.

„Nu există corzi, denomițiuni, legături sau altceva; **este inima cu Dumnezeu și numai El.**”
Slăvit să fie Dumnezeu!

În
„**Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită**”,
citim:

„Priviți!
Hristos în voi Îl face pe El Centrul Vieții descoperirii. Vedeți?
Viața lui Hristos în voi Îl face pe El Centrul descoperirii.
*Hristos, în Biblie, face Biblia descoperirea completă a lui Hristos. **Hristos în voi vă face descoperirea completă a întregului lucru. Vedeți, ceea ce încearcă să facă Dumnezeu.**”?*

Prieteni,
aceasta este o afirmație minunată! Hristos în Biblie, face ca Biblia să fie descoperirea completă a lui Hristos. Hristos în voi vă face descoperirea întregului tablou. Există atât de multe lucruri pe care le spun și sunt atât de șocante încât uneori mă șochează și pe mine pentru că la aceste lucruri ne-a adus profetul. Acum, vedem că Hristos în Biblie face ca Biblia să fie descoperirea completă a lui

Hristos.

Noi

credem aceasta. Mai mult, Hristos

în noi face ca noi să fim descoperirea completă a întregului tablou.

Atunci, ce fel de valoare putem pune asupra lui Hristos trăind în Mireasă? Aceeași

valoare pe care o putem pune asupra Bibliei noastre, deoarece este descoperirea lui Hristos care trăiește acum prin perdea, prin pieile învelitoare, iar ceea ce se regăsește în Biblie lucrează acum prin trupul nostru.

Aleluia!

Așadar,

nu putem discredita aceasta, pentru că este ca și cum am respinge Biblia. Dacă respingem descoperirea lui Isus Hristos manifestat prin Mireasă este ca și cum am respinge Biblia. Aceasta ne-a spus fratele Branham

„...Hristos

în voi vă face descoperirea completă a întregului lucru. Vedeți, ceea ce încearcă să facă Dumnezeu.”?

Putem

vedea ce încearcă să facă Dumnezeu? El încearcă să

facă Scriptura trup, pentru

că atunci când a venit Isus, El a luat Vechiul Testament; El era

Cuvântul făcut trup și a demonstrat că toate lucrurile despre

care au scris Psalmii, cântările care au fost cântate, totul

vorbea despre El; Cuvântul pe care Îl citiseră ei, stătea

înaintea lor în trup.

Dar

apoi, ajungem în Noul Testament, iar fratele Branham a spus: „Ce este Mireasa?” Noul Testament.

Aceasta este tot. Ce a făcut El când Și-a trimis Duhul la Rusalii și a ales un grup de oameni dintre neamuri? A început să zidească partea femeiască a Lui Însuși, expresia femeiască a lui Hristos. Acum, El a ajuns la sfârșit, și ce face? la Cartea aceea și o face trup din nou. Voi puteți citi Noul Testament iar și iar, puteți să-l parcurgeți de trei ori pe an și cu toate acestea să nu-L înțelegeți, dacă nu înțelegeți ceea ce a avut loc în trup.

„Atunci

ce este nașterea din nou? Voi spuneți: „Ce este nașterea din nou, frate Branham?” Este descoperirea lui Isus Hristos vouă personal.”

Nu

persoanei de lângă voi. Aceasta nu se socotește în dreptul vostru, ci se socotește în dreptul acelei persoane.

„Nu

faptul că v-ați alăturat unei biserici, că ați strâns o mână sau că ați făcut ceva diferit, că ați rostit un crez, că ați făcut o promisiune și ați trăit după un cod de reguli, ci Hristos, Biblia. El este Cuvântul care v-a fost descoperit vouă personal. Indiferent ce spune cineva, un păstor, un preot, sau orice ar fi, este

*Hristos. **Este***

Hristos în voi; aceasta este descoperirea pe care a fost zidită Biserica.”

Așadar,

este o călătorie personală care ne duce dincolo de Perdea.

În

mesajul „**Este**

răsăritul Soarelui”

din anul 1965, el a spus:

„*El*

*este Cel care a deschis acele Peciți. **Acele***

Peciți sunt El.”

Aleluia!

Este mai mult, prieteni! De aceea a fost atât de entuziasmat fratele Branham când a predicat Pecițile. El era bucuros deoarece știa că a ajuns într-un anumit punct al slujbei, știa că nu era vorba doar de a afla ce simboliza calul alb, ci era evenimentul care a avut loc în predicarea Peciților, era Hristos care Se dezvelea la sfârșitul epocilor bisericilor. Hristos a dat perdeaua la o parte și a spus: „Eunt Eu!”, după care a trecut dincolo de pieile umane, în Mireasa Sa.

„**Acele**

Peciți sunt El pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu este Hristos, iar Hristos este

Pecițile care au fost deschise.

Atunci ce este deschiderea Peciților? Descoperirea lui Isus Hristos.”

Pentru

mântuire este nevoie de descoperirea lui Hristos. Atunci cum veți ajunge în ceasul acesta la ea fără Peciți, fără Mesaj?

În
Ioan 14.18-20,
citim:

*„Nu
vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.*

*Peste
puțină
vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți
vedea; pentru că Eu trăiesc, și
voi veți
trăi.*

*În
ziua aceea, veți
cunoaște
că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți
în Mine și
că Eu sunt în voi.”*

Fratele
Branham s-a oprit la versetul acesta și a spus că „ziua
aceea”
este ziua de azi, când noi mergem dincolo de perdeaua lui Hristos și
Hristos intră dincolo de perdeaua voastră.

Voi
mai aduce câteva citate, după care vom intra în tema noastră.

În

**„Hristos
este Taina lui Dumnezeu descoperită”**

scrie:

„Prezența

*Sa în individ, ca o legitimare personală a Lui Însuși,
exprimându-Se*

pe El Însuși, Cuvântul

*viu care a fost făgăduit pentru ziua în care trăim, exprimându-Se
pe El Însuși prin voi, o legitimare a mării descoperiri a lui
Dumnezeu.”*

Așadar,

unde putem găsi această mare descoperire a lui Dumnezeu în ziua
noastră? O

putem găsi exprimată prin noi.

„Nu aș putea să iau pur și simplu o carte sau ceva tipărit?”

Aceasta este minunat, dar în cele din urmă ar trebui să găsiți
unde este exprimată acea descoperire astăzi, pentru că ea
este exprimată prin Mireasă.

„Fiți

*atenți! **Numai într-un individ, niciodată într-un grup.**”*

De

aceea am spus că nădăjduiesc că atunci când vom pleca astăzi de
aici, vom înțelege că este o problemă personală. Noi am putea
merge la cea mai mare biserică pe care am putea s-o avem vreodată
la Mesaj sau la cea mai mică biserică ce a existat vreodată, nu ar
fi nici o diferență pentru că nu este grupul, nu sunt oamenii care
stau în jurul nostru, ci este o problemă personală, o umblare
individuală, iar noi ajungem cu toții împreună la legătura
noastră cu Hristos, aceasta fiind ceea ce ne unește împreună.

Nu

este faptul că ne unim între noi și apoi ne unim cu Hristos. Aceasta nu va funcționa niciodată, ci mai întâi ne unim cu Hristos și fiind uniți cu Hristos, aceasta ne unește împreună. O asemenea părtășie nu poate fi ruptă pentru că trece dincolo de perdea, este o problemă personală: „*Eu în voi și voi în Mine.*” Înțelegeți? Eu voi fi unit cu El și El cu mine, iar aceasta ne va uni pe unii cu alții. Atunci nu ne mai poate despărți nimic, nimic nu va putea rupe părtășia noastră, nimic nu va mai putea provoca probleme. Dar dacă mai întâi încercăm să ajungem la unirea în părtășie și apoi vrem să ne unim cu Hristos ca grup, nu va funcționa niciodată.

„Un

individ, nu un grup! Identificarea Sa este cu individul. Înțelegeți aceasta? Nu cu metodistul, baptistul, prezbiterianul, nu cu luteranul sau cu penticostalii, ci ca individ.”

„Unul

va fi luat, iar altul va fi lăsat...”

Priviți

cum fratele Branham se întoarce din nou la același verset.

„Unul

va fi luat, iar altul va fi lăsat; îi voi despărți. Așa este. Doi vor fi în câmp; unul va fi luat și altul va fi lăsat. Doi vor fi în pat, unul va fi luat, iar altul va fi lăsat.”

Aceasta

este ceea ce face El acum.

Apoi,
va exista o manifestare a acestui lucru în chip vizibil. Acum se
petrece duhovnicește, dar se va manifesta și fizic, ceea ce cred că
se va întâmpla foarte curând.

**„Nu
este un grup. Este o legitimare personală a unui copil însărcinat
al lui Dumnezeu, umplut cu Duhul Sfânt și atât de predat lui
Dumnezeu încât lui nu-i pasă de nimic altceva.”**

Nu
este că eu am intrat într-un dormitor, că am intrat înăuntru și
apoi am ieșit afară. Nu! Ci am intrat într-o relație intimă cu
Hristos, iar acum, acea Sămânță este înăuntru meu; Hristos
trăiește acum în mine, noi am ajuns într-o unire desăvârșită,
am ajuns la unitate și este ceva individual.

**„Este
o legitimare personală a unui copil însărcinat al lui Dumnezeu.”**

Dar
nu ajunge să fie un copil al lui Dumnezeu, ci trebuie ca acel copil
al lui Dumnezeu să se miște, să meargă mai departe până când
va ajunge în camera dinăuntru și va avea o descoperire personală
a lui Isus Hristos, individual. Apoi, există o unire invizibilă
între Mireasă și Hristos și rămânem însărcinați cu Cuvântul.
La aceasta ne cheamă El
în ceasul acesta.

**„...umplut
cu Duhul Sfânt și atât de predat lui Dumnezeu încât lui nu-i
pasă de nimic altceva.”**

Acesta
este scopul.

„Iar

*Duhul Sfânt Își trăiește Viața prin el, arătând El Însuși
legitimarea personală a Cuvântului, exprimându-Se pe Sine
oamenilor și lumii.”*

Când

Viața Lui vine înăuntru, trebuie să Se exprime înafară. Nu ne
face nici un bine dacă spunem: „Am Viața înăuntru, am Viața
înăuntru!”, dar nimeni altcineva nu poate vedea rezultatele. Nu
acesta este scopul! El trebuie să fie un copil al lui Dumnezeu
însărcinat. Cum? Ceea ce s-a întâmplat dincolo de
perdea devine evident pentru toți cei din jurul nostru, fiindcă ei
vor vedea că noi începem să arătăm unele lucruri.

Ceea ce s-a întâmplat în intimitate între voi și Dumnezeu, ceea
ce nu a fost văzut de nimeni și la care nu a putut lua parte nimeni
altcineva, nu va putea fi ascuns, pentru că aceasta este adevărata,
originala naștere din nou. Nu
este o mărturisire: „Eu am spus, eu am crezut”, ci este un
rezultat concret care vine la suprafață. Noi nu mai putem ascunde
Viața lui Hristos de oameni, fiindcă Ea începe să Se arate prin
faptul că atitudinea noastră începe să se schimbe, purtarea
noastră începe să se schimbe, nu mai facem lucrurile pe care le-am
făcut, nu ne mai gândim la lucrurile la care ne-am gândit și
totul începe să se schimbe pur și simplu. Aleluia!

Deci,

nu sunt cuvinte sau afirmații, ci se petrece ceva concret.

În

mesajul „**Hristos**”

identificat în toate epocile”

din anul 1964, scrie:

„Sunteți

voi, ca individ, înaintea lui Dumnezeu... trebuie să stați pe picioarele voastre.

Voi sunteți cei care trebuie să faceți mărturia. Fiecare dintre voi trebuie să faceți aceasta, să-l răspundeți lui Dumnezeu pentru descoperire.”

În

„Puțuri crăpate”

din anul 1965, scrie:

„Fără

*a pompa; este puterea în sine. Nu are nevoie de o încărcare, pentru că propria Sa Viață Se află în Sine. Acesta este felul în care sămânța lui Dumnezeu se află în inima unui om. **Viața lui Dumnezeu este în individ, nu în biserică.**”*

Am

înțeles aceasta? Am putea spune: „Voi fi izbăvit dacă voi merge la o biserică. Dacă găsesc o biserică mai bună, copiii mei vor fi mântuiți; dacă aș putea merge la o altă biserică, nu voi mai avea aceste lupte; dacă aș putea găsi o biserică mai bună...”

Puterea nu este în biserică; Viața nu este în biserică, ci în voi. Aleluia! Desigur,

este important unde mergeți la părășie. Noi nu schimbăm aceasta pentru că este foarte important.

Părășia la care

mergeți și slujba pe care stați va avea un efect asupra voastră, dar voi nu puteți sta pur și simplu să

așteptați să se schimbe totul, ci voi trebuie să vă schimbați.

Nu este vorba de a schimba părtășia sau locația, ci este vorba de a intra în intimitate cu El, iar cea care se vede din afară și schimbă uneori situația este viața dinăuntru. Aleluia!

**„Viața
lui Dumnezeu este în individ, nu în biserică.”**

Iată

de ce nu trebuie să așteptați până duminică pentru a vă ruga. Nu trebuie să așteptați până miercuri să fiți izbăviți. Aceasta se poate întâmpla oricând și oriunde pentru că aceeași calitate a Vieții care era în Isus Hristos când umbla pe lângă Marea Galileei, este și în credinciosul născut din nou, numai că este într-o cantitate diferită. Deci, este vorba de cantitate, nu de calitate.

Cât

din Viața lui Dumnezeu este necesară pentru a schimba lumea? O găleată, un strop, câteva galoane? Eu aș spune că o singură picătură ar putea schimba toată lumea. Noi trebuie să avem încredere în poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și în ceea ce se află înăuntru nostru, să credem în aceasta.

Uneori,

noi credem doar când ne aflăm într-o mulțime. Există timpuri în care credința noastră este slabă și avem nevoie unul de altul; sunt versete care spun că trebuie să ne punem mâinile unii peste alții; sunt timpuri când avem nevoie unii de alții pentru că suntem slabi în credință, suntem ființe umane slabe și avem nevoie de aceste lucruri. Dar dacă am putea să ne amintim ce era Viața lui Isus Hristos când umbla pe pământ, când vindeca bolnavii sau când a făcut tot ceea ce a făcut; dacă am putea reține că aceeași Viață este în parte înăuntru nostru, am

Înțelege că nu trebuie să așteptăm până miercuri seara sau până duminică, ci putem avea chiar acum ceea ce cerem. Vedeți? Dacă Dumnezeu poate aduce la Viață acea credință înăuntrul meu, pot avea pe loc tot ceea ce cer.

„Viața

lui Dumnezeu este în individ, nu în biserică. În

voi, este în voi; voi sunteți cei care posedăți germenul de Viață.”

Să

mergem împreună la Isaia capitolul 6, pentru că doresc să petrecem puțin timp aici.

Fratele

Branham a predicat de mai multe ori despre Isaia în mesajul „**Influența**”, iar noi vom aduce câteva citate pe măsură ce avansăm în subiect.

Fratele

Branham ne-a spus că Isaia a fost influențat de Ozia care a fost un împărat drept, iar acea influență s-a văzut în viața lui.

Isaia a fost un profet al lui Dumnezeu și el a privit cu admirație și respect la Ozia, dar Ozia a eșuat la sfârșitul vieții sale și a murit lepros, iar după moartea sa, Dumnezeu a trebuit să facă ceva pentru Isaia ca să-i îndepărteze privirea de la Ozia. La aceasta ajungem în Isaia capitolul 6. Vom citi de la versetul 1:

„În

anul morții

împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând

*pe un scaun de domnie foarte înalt, și
poalele mantiei Lui umpleau Templul.*

Serafimii

*stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își
acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două
zburau.*

Strigau

*unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul
oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”*

Și

*se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna și casa s-a umplut
de fum.”*

(v.

1-4).

Acesta

*este tabloul văzut de Isaia când a fost dus în vedenie dincolo de
perdea, în ceruri, și a putut să-L vadă pe Domnul stând în
slavă pe Scaunul Său de domnie, poalele mantiei Sale umplând
Templul. Apoi,*

*a văzut serafimii, iar fratele Branham a avut multe de spus despre
aceste lucruri, de aceea noi vom intra în ele. Când Isaia s-a uitat
și a văzut scena aceea, ea a avut un impact puternic asupra lui.*

Vedeți,

*în tabloul acesta nu este descris nimic altceva; Isaia l-a văzut
doar pe Domnul, serafimii și ceea ce spuneau ei, iar aceasta a avut
un impact puternic asupra lui.*

Astfel,
el a spus în versetul
5:

*„Atunci
am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze
necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și
am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”*

*Dar
unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână,
pe care-l luase cu cleștele
de pe altar.*

*Mi-a
atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta
de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și
păcatul tău este ispășit!”*

*Am
auzit glasul Domnului întrebând: „Pe cine să trimit și cine va
merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”
(v.
5-8).*

Aceasta
este o porțiune a Scripturii despre care am auzit spunându-se
multe, iar fratele Branham a spus următoarele în mesajul
„Influența”
din ianuarie 1963:

„Să

ne gândim. Cu

două aripi, el își acoperea fața, în prezența lui Dumnezeu, smerenie și respect.

Iar în al doilea rând, cu două aripi își acoperea picioarele. Ce simboliza aceasta?

Smerenia.

Și în al treilea rând, cu două aripi zbură, se pune în mișcare.

El se pune în mișcare cu două aripi. Deci, cu două aripi își

acoperea fața, în respect; cu două aripi își acoperea

picioarele, în smerenie, și cu două aripi se pune în mișcare.

Ce făcea el? Îl arăta pe profet. Prin aceasta, îi arăta

profetului Său cum trebuie să fie pregătiți slujitorii Săi.”

Așadar,

Isaia a privit în vedenie și l-a văzut pe Domnul, dar nu a ieșit

în evidență tot ce se petrecea în sala Tronului, ci El

i-a arătat serafimii.

Vedeți?

El i-a arătat serafimii, care își acopereau picioarele cu două

aripi, fața cu două aripi și cu alte două aripi zburau, iar

fratele

Branham a scos în evidență faptul că ei își acopereau

picioarele în smerenie, fața în respect și se puneau în mișcare

cu alte două aripi.

Prin aceasta, El îi arăta profetului cum trebuie să fie pregătiți

slujitorii.

Când

a privit dincolo de perdea, Isaia i-a văzut pe serafimi, ceea ce

înseamnă că El i-a arătat cum trebuie să fie pregătit un

slujitor. Astăzi, aceasta se aplică pentru fiecare dintre noi.

Aceste lucruri au fost scrise pentru noi ca să le vedem.

„Slujba

pregătită de Dumnezeu trebuie să fie respectoasă, smerită și în acțiune. Dar dacă voi vă dezveliți fața și picioarele, acțiunea, lucrarea voastră nu va face nici un bine pentru că ați început greșit.”

Fratele

Branham a luat scena văzută de Isaia și a privit la impactul pe care l-a avut asupra lui, apoi a început să arate din purtarea serafimilor în prezența sfântă a lui Dumnezeu, cum trebuie să fie pregătit un slujitor. Astfel, noi trebuie să intrăm în acțiune, în slujbă, cu respect și smerenie.

În

continuare, fratele Branham a spus:

„Dacă

îți dezvelești picioarele și fața, deși te afli în acțiune, în slujbă, aceasta nu va face nici un bine; fără smerenie și respect, toate lucrările tale, toate acțiunile tale, nu vor face nici un bine.”

Cu

alte cuvinte, totul este degeaba, nu înseamnă nimic.

„Este

nevoie de tot ca să fii călăuzit. Ceea ce vrea Dumnezeu de la acest grup rusalistic, este să fie în acțiune cu respect și smerenie, pentru că Dumnezeu vrea ca Biserica Sa să fie în acțiune.”

Ce

vrea Dumnezeu? El vrea ca noi să fim în acțiune, în lucrare. Vrea ca noi să fim manifestarea descoperirii lui Isus Hristos astăzi. Nu în cuvinte, ci în acțiune, în faptă. Într-o viață trăită, cu Semnul arătat. Dacă am fost dincolo de perdea, în camera dinăuntru, aceasta ar fi trebuit să aibă un impact asupra noastră. Ar fi trebuit să aibă același impact pe care l-a avut asupra lui Isaia, atunci când i s-a arătat cum serafimii sfinți care nu au păcătuit niciodată, stăteau în prezența lui Dumnezeu cu fețele acoperite. De ce se rușinau? Ei nu au făcut niciodată nimic greșit, ci au fost creați direct în prezența lui Dumnezeu, dar Dumnezeu este atât de sfânt încât chiar și o ființă creată desăvârșită și sfântă trebuie să-și acopere fața în prezența Sa.

Ce

ar trebui să ne spună aceasta vouă și mie, care am venit la existență prin hibridare și murdărie, prin mocirla lumii și am văzut lucrurile pe care le-am văzut și am rostit cuvintele pe care știm că le-am rostit? Noi toți ar trebui să ne acoperim fața în prezența Sa. Lucrurile spre care ne-am îndreptat fața și nu ne-am întors-o, ar trebui să ne determine să ne ascundem repede fața în prezența lui Dumnezeu. Dacă un serafim care nu a privit niciodată la ceva necurat și nesfânt, care nu a vorbit niciodată ceva necurat și nesfânt, își acoperă fața în prezența lui Dumnezeu, atunci ce ar trebui să facă un slujitor pregătit?

Vedeți,

El ne arată pregătirea slujitorilor din spatele perdelei. Amin!

Fratele

Branham a predicat din nou „**Influența**”
în anul 1964 și a spus:

„Să

privim la vedenia pe carea avut-o profetul și s-o studiem pas cu pas. Două aripi le acopereau fețele. Gândiți-vă la faptul că până și sfinții Îngeri trebuiau să-și acopere fețele fără păcat pentru a sta în prezența lui Dumnezeu. Li s-au dat aripi ca să-și acopere fețele în prezența Dumnezeului celui sfânt! Cum veți sta voi și cu mine Acolo, dacă serafimii au trebuit să folosească aripi, calea rânduită de Dumnezeu, pentru a-și ascunde fața ca să stea în prezența Sa și să cânte: „Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeul cel Atotputernic!”? Respect în prezența Sa.

Noi

nu avem respect înaintea lui Dumnezeu!

Toți

cred că sunt asigurați, încât nu-L respectă pe Dumnezeu așa cum ar trebui s-o facă. De

ce fac aceasta? Pentru

că nu sunt conștienți de prezența Sa.

Acesta este motivul pentru care oamenii fac aceste lucruri. Ei nu recunosc Prezența Sa, nu pot înțelege că se află în prezența lui Dumnezeu. Mințile lor sunt atât de pervertite și de cuprinse de lucrurile lumii, încât nu mai sunt atenți la Aceasta.

Desigur, ei

merg la biserică, dar nu pot înțelege că sunt în prezența lui Dumnezeu.

Și

nu numai într-o biserică, ci oriunde v-ați afla, voi sunteți în prezența lui Dumnezeu.”

Voi

nu trebuie să fiți luați într-o vedenie ca și Isaia, fiindcă sunteți chiar acum în prezența lui Dumnezeu. Oriunde ați merge, voi sunteți în prezența Sa. Unde ați putea merge și să nu fiți în prezența Sa? Doar pentru că nu-L vedem, nu înseamnă că El nu

este acolo.

De

multe ori, noi spunem că El vine jos pentru că suntem în cadrul serviciului divin. Unde a fost înainte să vină jos? De unde a venit și unde s-a întors? Vedeți, acesta nu este decât un fel uman de a explica că Dumnezeu S-a făcut tangibil pentru o perioadă de timp, iar noi putem să-L simțim cu simțurile noastre. Aceasta este în ordine, dar adevărul este că El nu a venit de nicăieri și nu a plecat nicăieri, ci a fost întotdeauna aici. Amin! Cerul nu este departe, nu este dincolo de Calea Lactee; nu trebuie să luați o rachetă și să mergeți acolo, nu trebuie să călătoriți acolo, pentru că cerul este pretutindeni în jurul nostru și se mișcă cu o viteză mult mai mare decât o facem noi.

Amintiți-vă

că atunci când a venit armata siriană la Dotan, ca să-l prindă pe Elisei, ei au înconjurat cetatea. Ei s-au trezit înconjurați, iar Ghehazi a fost îngrozit când i-a văzut și a spus: „Ce vom face?” Dar Elisei i-a spus: „Fii liniștit, pentru că cu noi sunt mai mulți decât cu ei!”

„Cum?

Eu nu văd nimic!” Nici nu trebuie să vedeți! Nu trebuie să vedeți nimic pentru a ști. Fratele Branham a spus: „*Îngerii sunt pretutindeni în jur chiar acum.*” Credeți aceasta? Nu trebuie să vedeți sau să simțiți aceasta cu simțurile voastre fizice, pentru a crede că este adevărul. Eu știu că teofania mea este aici. Fratele Branham a spus că teofania este ceva ce poate fi lângă noi, făcă ca noi să știm.

Unde

este teofania voastră? Aici.

O puteți vedea? Este aici. Este cea care v-a vorbit când ați recunoscut Mesajul, ați crezut că este Hrana vulturilor și i-ați părăsit pe ceilalți. Ceea ce ați auzit atunci, a fost de la teofania voastră. Voi auziți cu aceste urechi și vedeți cu acești ochi, dar ea era acolo.

Vedeți, prezența lui Dumnezeu este aici, dar uneori, noi intrăm în dormitor și închidem ușa crezând că suntem în afara prezenței Domnului. Ieșim afară noaptea când luminile sunt stinse și ne retragem într-un loc întunecos unde nu ne poate vedea nimeni. Credeți că Dumnezeu nu poate vedea în întuneric? Vedeți, uneori suntem nerespectuoși față de lucrurile lui Dumnezeu, din cauză că nu recunoaștem prezența Sa. Dar noi ar trebui să ne trăim viața cu fața acoperită. Zilnic, din momentul în care ne trezim până când ne punem la somn, ar trebui să umblăm în respect față de prezența lui Dumnezeu care este aici, printre noi. Dacă cineva ar trebui să recunoască prezența Sa, aceea ar trebui să fie Mireasa Sa. El ni l-a arătat pe slujitorul pregătit.

„...se

află în prezența lui Dumnezeu. Nu numai într-o biserică, ci oriunde v-ați afla, voi sunteți în prezența lui Dumnezeu.

Dacă

ei ar putea face așa cum a spus David: „Întotdeauna l-am pus pe Domnul înaintea mea, de aceea nu mă voi clătina.” Cât timp Domnul era înaintea sa, el nu se putea clătina.

Dacă

acești slujitori cerești care aduceau jertfe, cu două aripi își

acopereau fețele și strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt”, în prezența lui Dumnezeu, ce se va întâmpla cu un popor păcătos care nu-L respectă pe Dumnezeu?”

Dacă

spun: „Eu am fost dincolo de perdea”, înseamnă că aceasta ar fi trebuit să aibă un efect asupra mea. Asupra lui Isaia a avut un impact puternic când a privit dincolo de perdea și L-a văzut în vedenie pe Dumnezeu și purtarea serafimilor, așa că a strigat: „Vai de mine!” Acest lucru a avut imediat efect asupra lui, de aceea nici noi nu putem trece dincolo de perdea, să-L vedem pe Domnul și să ne unim cu El, iar după aceea să ieșim afară și să spunem: „Eu sunt mare! Sunt deosebit! Dumnezeu mă iubește oricum!” Nu! Unirea cu ceea ce se petrece astăzi, ar trebui să ne smerească și să ne facă să spunem: „Dumnezeule, eu nu sunt demn. Nu sunt vrednic. Cum ai putut să mă alegi pe mine? Cum pot face ceea ce îmi ceri să fac? Este prea măreț pentru mine!”

Vedeți,

ar trebui să aibă un impact asupra noastră.

În

Evrei

12.28-29

scrie:

„Fiindcă

am primit dar o împărăție

care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori

și

să aducem astfel lui Dumnezeu o

închinare plăcută,

cu evlavie și

cu frică,

fiindcă

Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”.

Cuvântul

„O

închinare plăcută”

înseamnă „cu

un simț al rușinii, cu smerenie, cu sfială și respect, cu considerație față de ceilalți, în închinare.”

Noi ar trebui să avem aceasta tot timpul față de Dumnezeu, pentru că aceasta s-a întâmplat cu Isaia atunci când a trecut dincolo de perdea.

Mai

departe, fratele Branham a spus în mesajul „**Influența**”:

„*Observați!*

În al doilea rând, cu două aripi își acopereau picioarele. Ce

înseamnă aceasta? Smerenie

înaintea lui Dumnezeu,

în prezența Sa.

Ca

și Moise. Când L-a auzit spunând: „Eu sunt Cel ce sunt”, și-a scos încălțăminte în fața tufișului care nu se mistuia. Pavel a căzut cu fața la pământ, pe drumul Damascului.

Când

Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu deasupra lui Isus, a spus: „De ce vii la mine, pentru că eu am nevoie să fiu botezat de Tine?”

Iată

un exemplu bun! **Întotdeauna**

să fiți conștienți de nimicnicia voastră, nu de măreția voastră."

Aceasta

este pregătirea unui slujitor.

Mai

întâi, trebuie să recunoaștem prezența permanentă a lui Dumnezeu și să I ne închinăm tot timpul cu respect, iar în al doilea rând, întotdeauna trebuie să fim conștienți de nimicnicia noastră.

„Astăzi,

noi americanii, încercăm atât de mult să credem că suntem cineva: „Aparținem de ceva mare, de o organizație mare, de ceva mare care are...” Oh, tot ceea ce vedem este mare, mare, mare.

Noi

avem un astfel de exemplu în Biblie. Acolo a fost un profet care s-a întors în peșteră: Ilie. Dumnezeu a încercat să-i atragă atenția să iasă afară, iar acolo a venit focul și fumul, vânturile puternice deasupra munților, tunete, cutremure și altele, dar profetul nu s-a mișcat deloc pentru că Dumnezeu nu era în acestea. Dar când a vorbit acel Susur blând, el și-a acoperit fața și a pășit în față.”

Acela

a fost Glasul lui Dumnezeu și El a adus smerenie asupra profetului. Când a trecut Dumnezeu pe acolo, vânturile trecuseră și rupseseră stâncile, fusese și un foc și un cutremur. Vedeți? Dar când a

trecut Dumnezeu, El a făcut această mișcare.

Pot

exista tot felul de mișcări ale lui Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că El este în ele. Însă El este în Susurul blând, iar acel Susur blând care simbolizează Cuvântul, l-a smerit pe Ilie. Nu mișcările făcute de Dumnezeu, nu marea revărsare a Duhului, nu cei care dansează în Duhul, nu acestea i-au adus smerenie lui Ilie, ci ceea ce l-a adus în smerenie și respect, a fost micuțul Susur blând. El l-a făcut să-și acopere fața cu mantia și să iasă afară.

„Când

vorbește Susurul blând al Cuvântului lui Dumnezeu, nu o rachetă, nu o mare denotațiune, nu ceva mare ce avem noi, ci când vorbește acel Susur blând al Cuvântului, acesta ar trebui să ne cerceteze. Aceasta ar trebui să-l cheme pe om la pocăință. Dumnezeu este în Cuvântul Său!

El

și-a acoperit picioarele devenind conștient de nimicnicia noastră înaintea lui Dumnezeu.”

Să

mergem împreună în Matei

18.3-4:

„și

le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște

*copilași,
cu niciun chip nu veți
intra în Împărăția
cerurilor.*

*De
aceea, oricine se
va smeri
ca acest copilaș
va fi cel mai mare în Împărăția
cerurilor.”*

Cuvântul
„se
va smeri”
înseamnă „a
se face mic, a se face neînsemnat.”

Același
Cuvânt îl găsim în Matei
23.10-12:

*„Să
nu vă numiți
dascăli; căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul.*

*Cel
mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.*

*Oricine
se va înălța*

*va fi smerit; și
oricine se va smeri va fi înălțat.”*

Aceasta
este abordarea potrivită a unui slujitor al lui Dumnezeu: două
aripi peste picioare, în smerenie; două aripi peste față, în
respect și cu două aripi zboară, în acțiune.

Uneori,
noi vrem doar acțiune, acțiune, acțiune, dar uităm respectul și
smerenia. Însă acțiunea care contează este cea care provine din
respect și umilință. Slăvit să fie Domnul!

Să
ne întoarcem la Isaia
6.

Isaia a văzut această vedenie, a văzut serafimii și purtarea lor,
iar fratele Branham a spus că aceasta s-a întâmplat pentru ca el
să vadă comportamentul unui slujitor adevărat. Când a văzut
aceasta, Isaia a spus: *„Vai
de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc
în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.”*

Vedeți,
el
și-a recunoscut imediat nimicnicia.
De îndată ce a avut vedenia aceea, a înțeles și a recunoscut:
„Eu
sunt un nimic, poporul cu care sunt este un nimic, grupul în care
sunt nu este nimic; niciunul dintre noi nu are nici o însemnătate.”

**Nu
există nici o descoperire mai mare la care am putea ajunge chiar
acum decât să vedem că suntem un nimic.**

Isaia nu a mai avut încredere în grupul în care se afla și și-a pierdut încrederea în Ozia, omul în care își pusese toată încrederea. Ozia a trebuit să cadă înaintea ochilor săi pentru că Dumnezeu începea să frângă încrederea omului. Când s-a întâmplat aceasta, Isaia a putut să vadă că el era un om nevrednic, cu buze necurate, care locuia în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și că nu exista nicăieri nădejde pentru el.

Eu
spun: „Dumnezeule, ajută-mă să rămân conștient de aceasta în fiecare zi a vieții mele.”

Apoi,
Isaia a spus: „...și
am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor.”

Așadar,
de îndată, el a ajuns la smerenie și respect. Smerenie și respect! Ce
a urmat după aceea? Un serafim a venit la el cu un cărbune aprins de pe altar, i-a atins buzele și l-a curățat de păcat, iar după aceea s-a auzit un strigăt. Domnul a întrebat: „*Cine va merge pentru Noi?*”, iar
Isaia a răspuns: „*Voi merge eu. Trimite-mă!*”

Așadar,
avem smerenie, respect și acțiune.

Dacă
vom intra vreodată dincolo de perdea, ar trebui să ieșim de acolo smeriți, plini de respect și gata de acțiune.

Dacă ne lipsește aceasta, să ne întoarcem înapoi ca să primim o imagine proaspătă a Sa și a măreției Sale. Să citim Mesajul mai mult, să stăm mai mult în Cuvânt, până când recunoaștem Cine este Cel despre care vorbim.

EI

nu este Amicul nostru, nu este un prieten vechi sau altcineva, ci este Dumnezeu! Aleluia!

Noi

putem vedea ce impact puternic a avut aceasta asupra lui Isaia.

Acum

vom merge în 2Cronici

26.3-5,

ca să privim la Ozia, pentru că sunt câteva lucruri importante despre el.

„Ozia

avea șaisprezece

ani când a ajuns împărat și

a domnit cincizeci și

doi de ani la Ierusalim. Mama sa se chema Iecolia, din Ierusalim.

EI

a făcut ce este bine înaintea Domnului, întocmai cum făcuse tatăl său, Amația.

A

căutat pe Dumnezeu în timpul vieții

lui Zaharia...”

Aceasta

este o afirmație importantă și aș vrea s-o rețineți pentru că este teribilă. Eu n-aș vrea ca cineva să spună despre mine că L-am căutat pe Dumnezeu în zilele unei ființe umane, deoarece eu trebuie să-L caut în toate zilele vieții mele.

De

aici a venit căderea lui Ozia: el L-a căutat pe Dumnezeu în zilele lui Zaharia. Ce afirmație îngrozitoare! El ar fi trebuit să-L caute pe Dumnezeu în toate zilele vieții sale.

Eu

nu L-am căutat pe Dumnezeu cât timp slujitorul a fost în ordine, cât timp a fost aici tatăl meu sau cât timp s-a întâmplat cutare lucru. Nu ar trebui să fie nimic care să ne oprească să-L mai slujim pe Dumnezeu.

„A

căutat pe Dumnezeu în timpul vieții lui Zaharia, care pricepea vedeniile lui Dumnezeu. Și, în timpul când a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să propășească.”

Cât

timp l-a căutat Ozia pe Dumnezeu? Cât timp s-a aflat Zaharia în preajmă.

Să

mergem la versetul

15.

Între

cele citite și versetul 15, regăsim toate realizările sale, toate

bătăliile sale, numărul soldaților săi, cetățile pe care le-a zidit, turnurile pe care le-a ridicat, toate lucrurile, deoarece cât timp l-a căutat pe Dumnezeu, Dumnezeu l-a făcut să propășească.

Între versetele

6 și 15

găsim binecuvântările cu care l-a binecuvântat Dumnezeu.

Să

continuăm de la versetul

15:

„A

făcut la Ierusalim mașini iscodite de un meșter, care aveau să fie așezate pe turnuri și pe unghiuri, ca să arunce săgeți și pietre mari. Faima

lui s-a întins până departe, căci a fost ajutat în chip minunat până ce a ajuns foarte puternic.”

Nu

Ozia a fost minunat, ci a

fost ajutat în chip minunat. Cine l-a ajutat să prospere? Dumnezeu.

Cât timp l-a binecuvântat Dumnezeu? Cât timp l-a căutat pe

Dumnezeu. Cât timp l-a căutat pe Dumnezeu? Cât timp a fost Zaharia

lângă el. Puteți vedea acum care era problema cu Ozia? Ozia urma

pe cineva, depindea de cineva.

Vă

rog să țineți minte afirmația cu care dorim să plecăm astăzi

de aici: „Este

o problemă personală, între individ și Dumnezeu.”

„Dar

când a ajuns puternic..."(v. 17).

Să
ne oprim puțin aici. Cum a ajuns Ozia puternic? Cum ați ajuns voi puternici? Cum am ajuns eu puternic? Cum am ajuns puternici dacă în noi există o Putere? Este pentru că Dumnezeu ne-a binecuvântat și ne-a înzestrat. Cine? Dumnezeu, Dumnezeu și numai Dumnezeu. În toate este numai El, nu noi. Amintiți-vă tot timpul respectul și smerenia, amintiți-vă cât de neînsemnați sunteți voi! Amintiți-vă că totul este numai El, nu noi.

Nu
a fost Ozia, ci a fost Dumnezeu. Ozia l-a căutat pe Dumnezeu în zilele lui Zaharia, iar cât timp l-a căutat pe Dumnezeu, Dumnezeu l-a făcut să propășească. El a fost ajutat în chip minunat și a fost făcut puternic. Dar nu Ozia a fost puternic și minunat. Eu nu sunt puternic și minunat și nici voi nu sunteți puternici și minunați, dar eu vă pot spune că am fost ajutat în chip minunat. Nu eu sunt minunat, ci am fost ajutat în chip minunat.

Vedeți,
noi trebuie să ne ținem privirea ațintită la ceea ce trebuie. Dumnezeu poate face lucruri minunate prin noi; El ne poate folosi în chip măreț, ne poate folosi ca să ne rugăm pentru bolnavi și ei să fie izbăviți, să predicăm Evanghelia și să se întâmple ceva, dar toate aceste lucruri nu au nimic a face cu cortul de carne care stă pe două picioare, ci este Viața care se află înăuntru, este ungera Duhului Sfânt. Cortul de carne poate fi ajutat în chip minunat și făcut puternic, dar el nu va fi niciodată minunat și puternic până la schimbarea trupului.

Prieteni,
noi trebuie să ne amintim tot timpul smerenia, respectul și
acțiunea. Noi toți iubim acțiunea, dar uneori uităm respectul și
umilința.

*„Dar
când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la
pieire.”*

Când?
După tot ce a făcut Dumnezeu în viața lui. Vedeți ce s-a
întâmplat după ce Ozia a fost făcut puternic de către mâna lui
Dumnezeu? A crezut că el a făcut acest lucru.

*„Dar,
când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire.
A păcătuțit împotriva Domnului Dumnezeului său, intrând în
Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii.”*

Acum,
îl vedem pe Ozia cum începe să păcătuiască și să încalce
Cuvântul lui Dumnezeu. De ce? Pentru că a fost făcut puternic și
a fost amăgit de propria sa frumusețe. Unde am mai auzit aceasta?
Cine l-a făcut pe Lucifer ceea ce era? Cine l-a făcut desăvârșit
în frumusețe și plin de înțelepciune? Cine l-a făcut așa?
Dumnezeu. Dar a fost amăgit de propria sa strălucire.

Dumnezeu
l-a făcut pe Ozia ceea ce era, dar el a fost amăgit de propria sa
putere și de abilitatea minunată pe care i-a dat-o Dumnezeu, s-a
amăgit singur pentru că a uitat smerenia și respectul. Dumnezeu să
ne ajute să nu uităm niciodată smerenia și respectul. Te rugăm,

Doamne!

Ozia

s-a înălțat spre propria sa nimicire, exact ca și Lucifer.

„Preotul

*Azaria a intrat după el cu optzeci de preoți
ai Domnului, oameni de inimă,*

care

*s-au împotrivit împăratului Ozia și i-au zis: „N-ai dreptul,
Ozia, să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoții,
fiii lui Aaron, care au fost sfințiți ca s-o aducă. Ieși din
Sfântul Locaș, căci faci un păcat! Și lucrul acesta nu-ți va
face cinste înaintea Domnului Dumnezeu.”*

Ozia

s-a mâniat. În mână avea o cădelniță.”

Aici,

el a primit o mustrare corectă din partea slujbei. Aici, ei s-au întors la Cuvântul Domnului și l-au corectat pe împărat cu Cuvântul Domnului zicând: „Este greșit să faci aceasta!” Dar în loc să spună: „Da, fraților, aveți dreptate”, el a uitat respectul și smerenia față de Cuvântul Domnului și s-a mâniat. De unde venea duhul acesta? Când vine o cercetare adevărată, de la o slujbă adevărată, și în conformitate cu Cuvântul Domnului, și dintr-o dată apare mânia, de unde vine aceasta? Domnul l-a corectat pe Cain, iar Cain s-a mâniat. Aceasta nu este smerenie și respect față de Domnul, ci este un duh greșit. Slujba l-a corectat, dar el s-a mâniat pentru că s-a înălțat pe sine însuși.

Vedeți,

noi putem să-L slujim multă vreme pe Dumnezeu, iar El ne poate binecuvânta foarte mult, ne poate da chiar descoperiri extraordinare asupra Cuvântului, ne poate binecuvânta familia, ne poate mântui copiii, ne poate ține împreună astfel încât să putem privi în jur și să spunem: „Toți copiii mei Îl slujesc pe Dumnezeu. Eu Îl slujesc pe Dumnezeu de treizeci sau patruzeci de ani, am văzut oameni vindecați, m-am rugat pentru oameni și ei au fost izbăviți. Dumnezeu a răspuns întotdeauna la rugăciunile mele”, dar niciodată nu avem voie să ajungem într-un punct în care să uităm smerenia și respectul.

Aceasta

este ceea ce i s-a întâmplat lui Ozia. Totul a mers foarte bine, copiii lui Îi slujeau Domnului, el avea descoperire asupra Cuvântului, a fost în aceeași biserică timp de mulți ani, L-a văzut pe Dumnezeu răspunzând la o mulțime din rugăciunile lui, încât dintr-o dată a început să creadă că putea să se joace cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar când slujba i-a adus o corectare, s-a mâniat. Ajută-ne, Doamne!

„Ozia

s-a mâniat. În mână avea o cădelniță.

Și,

cum s-a mâniat pe preoți,

i-a izbucnit lepra pe frunte, în fața

preoților,

în Casa Domnului, lângă altarul tămâierii.”

Lepra

este un simbol al păcatului. Unde s-a întâmplat aceasta? În biserică. Unde l-a corectat preotul? În biserică. Unde s-a înfuriat el? În biserică. Unde i-a intrat gândirea păcătoasă în cap? În biserică. Aleluia!

Uneori

este periculos să mergem la biserică. Dacă uităm respectul și smerenia, este periculos să fim în biserică.

Lucifer

a fost cel mai apropiat de Dumnezeu, dar uneori este periculos să te afli lângă Dumnezeu. Uneori este periculos să te afli la Mesaj. Uneori este periculos să te afli aproape de Dumnezeu pentru că dacă uităm smerenia și respectul ne va costa scump. Faptul că ești aproape de Dumnezeu nu înseamnă că ești în siguranță. Acela este un loc periculos. Nu a fost un loc sigur pentru Lucifer, pentru a treia parte din îngerii care au fost amăgiți și nici pentru Ozia. El era exact înaintea perdelei dinăuntru, se afla la altarul tămâierii, era atât de aproape de Slava Shekinah a lui Dumnezeu încât o putea atinge fără a intra dincolo de perdea, dar acela nu a fost un loc sigur pentru Ozia deoarece a uitat smerenia și respectul. Și pentru că a uitat respectul și smerenia, a fost nimic.

Să

citim mai departe:

„Marele

preot Azaria și

toți

preoții

și-au

îndreptat privirile spre el și

iată că era plin de lepră pe frunte. L-au scos repede afară și

el însuși

s-a grăbit să iasă, pentru că Domnul îl lovise.

Împăratul

Ozia a fost lepros până în ziua morții

și

a locuit într-o casă deosebită ca lepros, căci a fost izgonit din

Casa Domnului. Și

fiul său Iotam era în fruntea casei împăratului și

judeca poporul țării.”

Este

uimitor cum a intrat înăuntru și a crezut că poate lua locul unui

preot. El a crezut că poate sfida slujba, că poate lua locul ei și

a pierdut smerenia și respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu, a

pierdut respectul pentru Mesajul pe care pretindea să-L crede, iar

aceasta i-a adus căderea.

Să

mergem în 1 Petru 5.5-6:

„Tot

așa

și

voi, tinerilor, fiți

supuși

celor bătrâni. Și

toți,

în legăturile voastre, să fiți

împodobiți

cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar

celor smeriți

le dă har”.

Smeriți-vă

dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să

vă înalțe.”

Aici,
cuvântul „smerenie”
înseamnă „a
avea o părere umilă despre sine, un simț adânc despre
însemnătatea ta morală, modestie, un caracter umil.”

Noi
am parcurs deja „a-și acoperi fața în respect și picioarele în
smerenie”, iar acum ne întoarcem din nou la mesajul „**Influența**”,
unde citim:

*„În
al treilea rând, el putea zbura cu cele două aripi.”*

Vedeți
cum fratele Branham pune totul în ordine? El începe cu acoperirea
feței, care înseamnă respect,
apoi merge la acoperirea picioarelor, smerenie,
și în al treilea rând este acțiunea.

Noi
vrem să punem acțiunea pe primul loc, dar înainte de a intra în
acțiune, trebuie să recunoaștem Cine este Acesta, Cine este
prezent acum, pe Cine reprezintă acest Cuvânt, ce este deschiderea
Pecetilor? Descoperirea lui Hristos. Cine este Hristos? Lăsați ca
aceasta să aducă respect pentru ziua în care trăim, respect
pentru Cuvântul descoperit și smerenie, iar apoi să intrăm în
acțiune.

*„Acum,
țineți minte. Cu
două aripi își acoperea fața în prezența lui Dumnezeu în semn*

de respect. În al doilea rând, cele două aripi care îi acopereau picioarele însemnau smerenie înaintea lui Dumnezeu, iar cu al treilea rând de aripi intra în acțiune. El putea zbura cu cele două aripi. Cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zburau. Ce însemna aceasta? Respect, smerenie și acțiune.

Dumnezeu

îi arăta profetului cum trebuie să fie slujitorul Său:

respectuos,

smerit și în acțiune. El a văzut ceva diferit de ceea ce a făcut Ozia. El

îi arăta profetului Său cum trebuia să fie: nu ca Ozia, ci ca acești heruvimi cerești.

Dacă vreți să priviți la un împărat pământesc... Uitați-vă la Unul ceresc, înălțat mai presus de toate cerurile și care umple toate cerurile cu poalele hainei Sale.”

Amin!

Ce a făcut Dumnezeu cu Isaia prin faptul că I s-a descoperit lui? Ce a însemnat aceasta pentru Isaia? A rupt ciclul sub care se afla, pentru că el era într-un ciclu al epocilor bisericilor. El era într-un ciclu denominațional al epocilor bisericilor și tot ce făcea era să urmeze ceea ce se făcuse înainte: Ozia l-a slujit pe Dumnezeu în zilele lui Zaharia, iar Isaia îl slujea în zilele lui Ozia. Dar după moartea lui Ozia, Dumnezeu avea să rupă ciclul de slujire sub conducerea unui om.

Așadar,

s-a ajuns la sfârșitul epocilor

bisericilor, iar El urma să rupă ciclul, nu mai avea să fie

conducerea omului: „Voi nu veți mai sluji cât timp se află în

viață Luther sau cât timp se află în viață Wesley, ci acum

veți sluji pentru că M-ați văzut pe Mine dezvăluit, iar când Mă

veți vedea pe Mine descoperit, aceasta va aduce smerenie și respect și veți intra în acțiune. Acum, voi nu mai aveți nevoie de un conducător, de o biserică, de un sistem sau de un om puternic. Nu! Ci este o umblare individuală, ca Isaia care l-a văzut pe Dumnezeu cel Atotputernic descoperit, așa că a ajuns la respect, smerenie și acțiune.”

Nu este doar că noi l-am slujit pe Dumnezeu în zilele fratelui Branham, iar după moartea sa am încetat să-o mai facem. Noi trebuie să trecem dincolo de perdea și să-l vedem pe Dumnezeu pe care îl evidențiază fratele Branham. Iar când este descoperit acel Dumnezeu Atotputernic, aceasta ne aduce respect și smerenie și ne pune în acțiune, frângând ciclul duhului denominațional de slujire sub conducerea omenească. Acum, noi îl slujim pe Dumnezeu, am trecut dincolo de perdea, acum este Dumnezeu în Trupul Său.

„Noi vedem că acolo i s-a dat ceva la care să privească, pentru a primi o influență diferită de cea de care era influențat”

Pentru că biserica privea la epocile bisericilor, vedea unul ridicându-se, apoi altul, altul și altul, dar acum, aceasta urma să se schimbe. Acum, Dumnezeu a trimis un profet puternic pentru a rupe perdeaua, iar El urma să ia o Mireasă și să o unească cu Capul.

„Un om care-l slujea pe Dumnezeu, prospera și totul era în ordine.” Dar Isaia se concentra pe un om, iar un om este un eșec de la început. Mie nu-mi pasă cine este el, „este născut în păcat,

*zămislit în nelegiuire și a venit în lume vorbind minciuni”,
deci
este un eșec total. Mie nu-mi pasă dacă este un papă, un episcop,
un prezbiter sau orice altceva ar fi el. El este un eșec, de aceea
voi să nu priviți niciodată la un om. Mie
nu-mi pasă. „Chiar dacă ar muta munții prin credință. Chiar
dacă și-ar da toată averea sa pentru a hrăni săracii”. Cu
toate acestea, voi să priviți la Isus Hristos. El este Cel la care
trebuie să priviți. Priviți la El,
nu la un om.*

*Noi
vedem aici că El arăta cum trebuie să fie un slujitor al lui
Dumnezeu, că el trebuie să fie smerit, respectuos și în acțiune.”*

*Intrați
în acțiune! Mulți dintre noi pot fi smeriți, mulți pot fi
respectuoși, dar este greu să fie puși în acțiune.”*

*Vedeți,
el ajunge la aceasta la sfârșitul mesajului și spune: „Mulți
dintre noi pot fi smeriți, mulți pot fi respectuoși, dar acum
haideți să intrăm în acțiune. Lăsați ca Viața care este
înăuntru să iasă afară în respect și smerenie, fiindcă acum
este timpul pentru acțiune.” Aleluia!*

*„Acum
vedem că Dumnezeu arăta cum își pregătea slujitorul, ceea ce
trebuie să fie el. Serafimii aceia erau slujitorii lui Dumnezeu.”*

*Ceea
ce i-a arătat Dumnezeu lui Isaia, este valabil și pentru noi,*

astăzi. Cum

Dumnezeu ne poate rupe din a depinde unul de celălalt. Cum El ne poate rupe din a ne mai baza pe altcineva, pe un prieten, pe un predicator, etc. Dumnezeu ne va opri să mai facem aceasta prin faptul că ni se va arăta El Însuși, și ne va aduce la respect și smerenie, și ne va pune în acțiune.

Boala

lui Isaia a fost vindecată. Boala bisericii a fost vindecată prin această slujbă, iar eu spun:

„Doamne,
ajută-mă să rămân smerit și respectuos, și pune-mă în
slujbă.”

Dumnezeu

a întrebat: „*Cine
va merge pentru Noi?*”, iar
Isaia a răspuns: „Doamne, trimite-mă pe mine!”

Îngăduie

ca eu să fiu acela, nu pentru că pot, nu pentru că sunt bun sau puternic, nu pentru că sunt minunat. Eu sunt decât un nimic, dar vreau să merg. Eu recunosc că sunt un nimic.”

Știți

ce înseamnă „respectul”?

„Respectul

înseamnă să ai o privire corectă cu privire la Dumnezeu”.

Știți

ce înseamnă „smerenia”?

„Să

ai o privire corectă despre tine însuși”.

Dacă vreți să vă notați aceasta, vă rog s-o faceți.

Respectul

Înseamnă a avea o imagine corectă despre Dumnezeu, iar smerenia este a avea o imagine corectă despre tine însuși, iar când vom avea aceste două lucruri bine stabilite în mintea noastră, Dumnezeu are un vas pe care-l poate pune în acțiune. Atunci, Dumnezeu are un slujitor pe care-l poate folosi, acesta este un slujitor pregătit care a fost dincolo de perdea, care a recunoscut Cine este Cel care se află acolo și care a venit în smerenie și respect pentru a intra în acțiune cu scopul de a arăta Viața lui Isus Hristos.

Dumnezeu

ne învață și ne arată că nu sunt căile omului, fiindcă acestea sunt căi oribile. Căile lui Dumnezeu sunt diferite de căile omului, iar El a frânt un ciclu în viața noastră. Să nu ne mai întoarcem la el și să nu uităm respectul și smerenia, să nu fim atât de ocupați căutând acțiunea: „Unde sunt lucrările, unde este acțiunea? Ce face El? Eu nu văd nimic!” Nu vă faceți griji cu privire la acțiune până când nu aveți respectul și smerenia stabilite, fiindcă atunci când le veți avea, va urma acțiunea. Spuneți: „Doamne, trimite-mă!”

Câți

dintre voi doresc să fie trimiși? Câți dintre voi sunt pregătiți?

Pregătirea

este respectul și smerenia.

Să ne plecăm capetele. Mulțumim Domnului! – **Amin**

-